

[Finansministeren.]

75 mill. kr., som er første rate, vil formentlig ikke mere end ca. 70 mill. kr. være indbetalt pr. 1. oktober — den fastsatte skæringsdag. Når man så til disse ca. 70 mill. kr. lægger 15 pct., kommer man til ca. 80 mill. kr., og med denne skønsmæssige fastsættelse af beløbene har bankernes og sparekassernes repræsentanter erklæret sig tilfreds.

Løvrigt gælder med hensyn til dispensationer og lovens mere tekniske bestemmelser de samme regler som efter den gamle lov, og jeg skal anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Carl M. Nielsen: Grunden til, at der ønskes foretaget de ændringer i loven af 25. november 1950 om bunden opsparing, som den højtærede finansminister nu udførligt har redgjort for, er medvirkende til, at de betragtninger, som jeg på mit partis vegne skal fremføre om dette forslag, kan gøres ret korte. Jeg skal ikke gå i enkeltheder, dem kender vi jo alle, og ligeledes årsagen til, at dette lovforslag fremkommer. Der er jo bl. a. spørgsmålet om lønningerne.

Det foreliggende lovforslag er et af de mange, som forliget i marts omfatter, og som der fra de fire partiers side kunne opnås enighed om. Ændringerne i forhold til den gamle lov er ikke helt små, idet der drages mange flere personer ind under den bundne opsparing end tidligere. Den gamle lov var som bekendt baseret på udskrivning af en bunden opsparing for skatteårene 1950—51 og 1951—52. Beløbet, der regnedes at ville komme ind, var for personer omkring 75 mill. kr. i første omgang og 80 mill. kr. i skatteåret 1951—52, ialt 155 mill. kr. plus 25 mill. kr. for selskaber. Jeg forstår af den højtærede finansministers redegørelse, at anden rate efter den gamle lov nu er inddraget under dette lovforslags bestemmelser, og jeg synes, det er rigtigt at foretage denne sammenarbejdning i stedet for at foretage ligningen efter to love med hver sin skala.

Jeg må indrømme, at jeg gerne havde set dette lovforslag lidt anderledes udformet, end det nu er, f. eks. at bundgrænsen havde været sat lidt højere, end det nu er tilfældet. Jeg synes også, at fradraget for ikke-forsørgere er stærkt varierende fra by til land. Men vi ved jo også, at når der skal forhandles om en hel række foranstaltninger, kan, hvis et resultat skal nås, ikke alt blive, som enhver af de forhandlende parter nu synes det skulle have været.

Vi kan vel hver for sig mene, at vore oprindelige forslag havde været bedre egnet

til at klare de vanskeligheder, som vi befinder os i, og som skal klares, men vi fra vor side erkender, at vi er partnere i det afsluttede forlig, som dette lovforslag indgår i. Vi vedstår forliget og agter selvfølgelig også at medvirke til dette forslags gennemførelse, selvom jeg havde ønsket eller håbet, at det var lykkedes at få en lidt højere bundgrænse.

Med hensyn til lovforslagets paragraffer skal jeg ikke gå i enkeltheder, idet jeg ved, at det høje tings medlemmer er vel orienteret på dette område, såvel med hensyn til de fradrag, der skal foretages, før beregningen finder sted, som med hensyn til selve skalaen og de procenter, der skal anvendes. Vi kan jo tage et eksempel. En forsøger i hovedstaden, der har to børn, skal jo have fradrag for disse; har hustruen arbejde, skal der også ske fradrag for hendes indkomst, foruden at der i lovforslagets bestemmelser er hjemlet et forsørgerfradrag på 3 000 kr.

Der er dog en enkelt ting, jeg vil nævne. Det er bestemmelsen i § 13 om, at der efter nærmere regler kan gives dispensation for opsparingspligten. Jeg er klar over, at der vil komme mange ansøgninger om fritagelse; allerede nu efter den gamle lov er der ikke så få. At loven ikke kan nævne alle de tilfælde, hvor det vil være rimeligt at imødekomme en ansøgning om fritagelse, er jeg klar over, men jeg har forstået, at der nu er ved at blive fastlagt visse retningslinier, så at der vil blive indrømmet fritagelse, når det er velbegrundet.

Endelig vil jeg omtale § 17, stk. 2, der omhandler tilbagebetalingen. Man hører jo enkelte steder den udtalelse, at disse penge ses vist aldrig mere, at det altså kan være tvivlsomt, om de bliver tilbagebetalt. Men der står udtrykkeligt, at tilbagebetalingen skal ske senest inden udgangen af 1959.

Med disse få bemærkninger skal jeg tilsige mit partis støtte til hurtig gennemførelse af lovforslaget.

Bovbjerg: Meningen med det foreliggende lovforslag er jo at ændre lov nr. 453 af 25. november 1950, så at den bundne opsparing, således som den vil blive beregnet efter de nye regler, kan blive mere virkningsfuld. Det foreliggende lovforslag omfatter jo mange flere skatteydere, da indtægtsgrænsen for opsparingspligten er betydeligt lavere end i henhold til loven af 25. november. Man kan forsåvidt sige, at loven efter ændringen bliver mere virkningsfuld.

Selve lovforslaget er et led i det forlig,